

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Predmet broj: S1 1 K 002594 15 Krž4

Datum donošenja: 16.04.2015. godine

Datum otpreme: 24.04.2015. godine

**Pred sudskim vijećem u sastavu: sudija Mr Dragomir Vukoje, kao predsjednik vijeća
sudija Redžib Begić, kao sudija izvjestilac
sudija Mirza Jusufović, kao član vijeća**

**PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
ESE MACIĆA**

PREINAČENA DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Miroslav Janjić

Branilac osuđenog Ese Macića:

advokat Kadrija Kolić

Sadržaj:

P R E S U D A	3
O B R A Z L O Ž E N J E.....	4
I. TOK POSTUPKA	4
II. PROCESNA SITUACIJA NAKON DONOŠENJA ODLUKE USTAVNOG SUDA BOSNE I HERCEGOVINE.....	6
III. PRIMJENA ZAKONA	9
IV. ODLUKA O KAZNI.....	10

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela I za ratne zločine, sastavljenom od sudije Mr Dragomira Vukoja, kao predsjednika vijeća, te sudija Redžiba Begića i Mirze Jusufovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Belme Čano-Sejfović, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv osuđenog Ese Macića, zbog krivičnih djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. tačka a) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a u vezi sa članovima 29. i 180. stav 1. istog zakona, u postupku odlučivanja povodom odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj AP-4613/12 od 17.03.2015. godine, kojom je presuda Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 002594 13 Krž3 od 13.06.2013. godine, ukinuta u dijelu koji se odnosi na primjenu blažeg krivičnog zakona, nakon održane javne sjednice apelacionog vijeća, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Miroslava Janjića, te osuđenog Ese Macića i njegovog branioca, advokata Kadrije Kolića, dana 16.04.2015. godine, donio je:

P R E S U D U

Presuda Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 1 K 002594 13 Krž3 od 21.10.2010. godine, **preinačava se** u odnosu na primjenu krivičnog zakona i odluku o kazni, pa se radnje za koje je Eso Macić prvostepenom presudom oglašen krivim, pravno kvalifikuju kao krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, u vezi sa članom 22. istog zakona, za koje krivično djelo ga ovo vijeće, na osnovu navedene zakonske odredbe, te odredaba članova 33, 38. stav 1. i 41. stav 1. KZ SFRJ, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina, u koju kaznu mu se na osnovu člana 50. Krivičnog zakona Socijalističke

Federativne Republike Jugoslavije, koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije ima uračunati vrijeme koje je osuđeni proveo u pritvoru počevši od 15.11.2012. godine pa do 29.07.2013.godine, kao i na izdržavanju kazne po pravosnažnoj presudi Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 002594 10 Krl od 15.11.2012. godine .

U preostalom dijelu presuda Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 002594 13 Krž3 od 13.06.2013. godine ostaje neizmijenjena.

O B R A Z L O Ž E N J E

I. TOK POSTUPKA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 002594 10 Krl od 15.11.2012. godine, tada optuženi Eso Macić oglašen je krivim da je radnjama opisanim u tačkama 1. do 4. osuđujućeg dijela presude, počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ BiH), u vezi sa članom 29. i članom 180. stav 1. KZ BiH, za koje krivično djelo je na osnovu odredbe člana 285. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP BiH), uz primjenu odredaba članova 39., 40., 42. stav 1. i 2. i člana 48. KZ BiH, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina. Na osnovu člana 188. stav 4. ZKP BiH optuženi je oslobođen obaveze da naknadi troškove krivičnog postupka, te je odlučeno da isti padaju na teret budžetskih sredstava, dok je na osnovu člana 198. stav 2. ZKP BiH, odlučeno da se svi oštećeni, sa eventualnim imovinskopравnim zahtjevima, upućuju na parnicu. Istom presudom, a na temelju odredbe člana 284. stav 1. tačka c) ZKP BiH, tada optuženi Eso Macić oslobođen je optužbe da je radnjama opisanim u tačkama 5. i 6. optužnice počinio krivična djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) KZ BiH i Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. tačka a) KZ BiH u vezi sa članom 29. i članom 180. stav 1. istog zakona. Na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH odlučeno je da se optuženi i u ovom dijelu oslobađa plaćanja naknade troškova krivičnog postupka, te da isti padaju na teret budžetskih sredstava, a na osnovu člana 198. stav 3. istog zakona odlučeno je da se

svi oštećeni i u ovom dijelu sa eventualnim imovinskopravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak.

2. Odlučujući o žalbi branioca tada optuženog Ese Macića, vijeće Apelacionog odjeljenja je presudom broj S1 1 K 002594 13 Krž3 od 13.06.2013. godine žalbu djelimično uvažilo i presudu Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 002594 10 Krl od 15.11.2012. godine preinačilo u odluci o kazni, na način da je tada optuženi Eso Macić, za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 29. i 180. stav 1. istog zakona, za koje je tom presudom oglašen krivim, na osnovu navedene zakonske odredbe, te odredaba članova 39., 40., 42. stav 1. i 2. i 48. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 13 (trinaest) godina, a u koju kaznu mu je, na osnovu člana 56. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, uračunato vrijeme provedeno u pritvoru, počev od 15.11.2012. godine pa nadalje.

3. Postupajući po apelaciji osuđenog Ese Macića, Ustavni sud Bosne i Hercegovine je dana 17.03.2015. godine, donio Odluku broj AP-4613/12, kojom je ukinuta presuda Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 002594 13 Krž3 od 13.06.2013. godine, u dijelu koji se odnosi na primjenu blažeg krivičnog zakona. U navedenoj odluci konstatovano je da ukidanje presude Suda bosne i Hercegovine broj S1 1 K 002594 13 Krž3 od 13.06.2013. godine u navedenom dijelu, ni na koji način ne utiče na apelantovo lišavanje slobode, zadržavanje i pritvor, što je u isključivoj nadležnosti Suda Bosne i Hercegovine. Istom odlukom, Ustavni sud je odbio kao neosnovanu apelaciju Ese Macića, podnesenu protiv navedene presude Suda Bosne i Hercegovine, u odnosu na član II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i član 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda- pravo na pravično suđenje (u daljem tekstu EKLJP).

4. Predmet je vraćen Sudu BiH koji je obavezan da po hitnom postupku donese novu odluku u skladu sa članom II/2. Ustava BiH i članom 7. stav 1. EKLJP, te da u roku od 3 (tri) mjeseca od dana dostavljanja odluke obavijesti Ustavni sud BiH o preduzetim mjerama s ciljem izvršenja navedene odluke.

5. Odluka Ustavnog suda BiH broj AP-4613/12 od 17.03.2013. godine, Sudu Bosne i Hercegovine dostavljena je dana 01.04.2015. godine.

6. Postupajući u skladu sa obavezom koja proizilazi iz predmetne odluke, a u cilju njene što hitnije implementacije, Apelaciono vijeće je dana 16.04.2015. godine održalo javnu

sjednicu, kojoj su pristupili tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Miroslav Janjić, osuđeni Eso Macić i njegov branilac, advokat Kadrija Kolić.

7. Branilac je istakao da ostaje kod svih razloga i prijedloga iz žalbe, insistirajući na primjeni odredaba KZ SFRJ, te ujedno insistirajući da osuđenom ne može biti izrečena kazna zatvora u trajanju dužem od osam godina, kada se ima u vidu srazmjer između ranije izrečene kazne i zakonskog okvira prema članu 173. KZ BiH i kaznenog okvira propisanog prema članu 142. stav 1. KZ SFRJ. Ujedno, branilac je naglasio da odbrana i dalje ostaje kod svih prigovora u pogledu navodnih povreda člana 6. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i sloboda.

8. Osuđeni Eso Macić se u cijelosti saglasio sa izlaganjem svog branioca.

9. Tužilaštvo je također bilo na stanovištu da se trebaju primijeniti odredbe KZ SFRJ, a da se u odnosu na visinu kazne trebaju imati u vidu težina djela, kontinuitet radnji, relativno duži vremenski period tokom kojeg je optuženi učestvovao u radnjama izvršenja, te težinu nastupjelih posljedica.

II. PROCESNA SITUACIJA NAKON DONOŠENJA ODLUKE USTAVNOG SUDA BOSNE I HERCEGOVINE

10. Prije nego što se upusti u postupak obrazlaganja nove odluke u odnosu na primjenu Krivičnog zakona i izricanje kazne u skladu sa članom II/2 Ustava BiH i članom 7. stav 1. EKLJP, a kako je to naloženo predmetnom odlukom Ustavnog Suda BiH, ovo vijeće nalazi potrebnim dati kratke razloge u pogledu procesne situacije u kakvoj se našlo nakon ukidanja drugostepene presude Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 002594 13 Krž3 od 13.06.2013. godine, u dijelu kako je to prethodno navedeno.

11. Naime, Ustavni sud BiH se u svojoj odluci izričito odredio u pogledu ostalih prigovora apelanta, osuđenog Ese Macića, te je s tim u vezi odlučeno da su prigovori apelanta, a kojima je presudu Suda Bosne i Hercegovine pobijao između ostalog i zbog povrede člana II/3.e) Ustava BiH i člana 6. stav 1. EKLJP, neosnovani. U obrazloženju odluke Ustavnog suda BiH izričito je navedeno da :

“76. Po mišljenju Ustavnog suda, a cijeneći prvenstveno obrazloženja osporenih presuda, ne može se zaključiti da je činjenično stanje proizvoljno utvrđeno niti da je Sud BiH proizvoljno cijenio izvedene dokaze, s obzirom da su odlučne činjenice utvrđene na temelju brojnih dokaza koji su detaljno navedeni u obrazloženjima navedenih presuda, dok su dokazi na kojima se zasnivaju presude također detaljno obrazloženi. Najzad, Ustavni sud primjećuje da u obrazloženju osporenih presuda nisu izostali iscrpni razlozi i obrazloženja koji su dokazi prihvaćeni, te da su zaključci suda zasnovani na brižljivoj i savjesnoj ocjeni otkaza pojedinačno i u vezi s drugim provedenim dokazima. Stoga Ustavni sud nije mogao prihvatiti kao osnovane ni apelantove navode u ovom pravcu.

77. Iz navedenih razloga Ustavni sud zaključuje da su apelantovi navodi o povredi prava na pravično suđenje iz člana II/3. e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije, neosnovani.”

12. Obzirom na ovakvo obrazloženje Ustavnog suda BiH, jasno je da u konkretnom predmetu Ustavni sud BiH nije doveo u pitanje pravilnost presude Suda Bosne i Hercegovine u dijelu koji se odnosi na postojanje krivičnog djela i krivice osuđenog Ese Macića, za radnje za koje je pravosnažnom presudom Suda BiH oglašen krivim.¹ Ustavni sud, kako to dalje proizilazi iz paragrafa 86. odluke, izričito ističe da je:

“...s ciljem zaštite apelantovih ustavnih prava, dovoljno ukinuti osporenu presudu apelacionog vijeća broj S1 1 K 002594 13 Krž3 od 13.06.2013. godine i vratiti predmet tom sudu da donese novu odluku u skladu sa članom 7. stav 1. Evropske konvencije, u odnosu na izricanje kazne.”

13. Imajući u vidu navedeno, vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH se po primitku odluke Ustavnog suda BiH našlo u jednoj, faktički procesnim zakonom neregulisanoj situaciji, jer ZKP BiH, osim po žalbi protiv drugostepene presude koja se donosi nakon ukidanja prvostepene presude i održavanja pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja (član 317.a ZKP BiH), ne sadrži odredbe koje daju mogućnost makar i djelimičnog ukidanja drugostepene presude i vraćanja na ponovni postupak.² Pogotovo, ZKP BiH ne sadrži odredbe po kojima se ima postupati u slučaju ukidanja drugostepene presude odlukom Ustavnog suda BiH, i to u dijelu odluke o „primjeni blažeg zakona“, a kada pitanje krivice uopšte nije sporno, kakvu situaciju imamo u konkretnom slučaju. Stoga je ovo vijeće, a polazeći prvenstveno od činjenice da je Ustavni sud BiH naložio Sudu BiH,

---

¹ To je i razlog da Ustavni sud BiH presudu Suda BiH broj S1 1 K 002594 13 Krž3 od 13.06.2013. godine ukine samo u dijelu koji se odnosi na primjenu blažeg krivičnog zakona.

² Odredba člana 315. ZKP BiH reguliše uslove za ukidanje prvostepene presude, pri čemu samo Apelaciono vijeće vodi pretres.

donošenje nove odluke po hitnom postupku, u odnosu na izricanje kazne, nastojalo iznaći najefikasniji način za postupanje u ovakvoj situaciji.

14. Apelaciono vijeće je polazeći od toga da su odluke Ustavnog suda BiH konačne i obavezujuće našlo neophodnim ponovo preispitati pravilnost primjene Krivičnog zakona i sljedstveno tome odluke o kazni iz drugostepene presude i rukovodeći se odredbom člana 314. ZKP BiH, a koja propisuje da će *„vijeće apelacionog ocjejenja, uvažavajući žalbu, presudom preinačiti prvostepenu presudu, ako smatra da su odlučne činjenice u prvostepencj presudi pravilno utvrđene i da se, s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, po pravilncj primjeni zakona, ima donijeti drugačija presuda.*

15. Iako u konkretnom slučaju nema žalbe koja bi bila predmetom odlučivanja, ovo vijeće je imalo u vidu činjenicu da je Ustavni sud BiH svojom Odlukom utvrdio da je vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH, pogriješilo u primjeni zakona, a kakvu odluku u redovnom postupku, kod postojanja takvog žalbenog prigovora, može donijeti apelaciono vijeće. Pri tome, Ustavni sud BiH, odlučujući i o ostalim prigovorima apelanta, u pobijanoj presudi ne nalazi bilo kakvu *proizvojnost pri utvrđivanju i ocjeni činjenica, niti bilo kakve druge proceduralne povrede*, dakle iz odluke Ustavnog suda BiH proizilazi da se ne dovodi u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja iz presude Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 002594 10 Krl od 15.11.2012. godine, u kojem dijelu je ista potvrđena presudom S1 1 K 002594 13 Krž3 od 13.06.2013. godine, te je time postala i pravomoćna. Dakle, faktička situacija, po ocjeni ovog vijeća, slična je procesnoj situaciji kakva je regulisana odredbom člana 314. ZKP BiH, pa je ovo vijeće, u nedostatku striktno zakonske odredbe koja bi regulisala postupanje u situaciji kakva se pojavila u konkretnom predmetu, našlo najcjelishodnijim i najefikasnijim, a u cilju donošenja nove odluke u kojoj će biti otklonjena povreda utvrđena odlukom Ustavnog suda koja je obavezujuća za ovaj sud, i to po hitnom postupku kako je Ustavni sud svojom odlukom i naložio, preinačiti presudu Suda BiH broj X S1 1 K 002594 13 Krž3 od 13.06.2013. godine, na način kako je to i odlučeno u izreci ove presude.

16. Apelaciono vijeće Suda BiH je polazeći od odluke Ustavnog suda BiH, a u cilju implementacije iste, odluku kao u izreci donijelo iz sljedećih razloga:

III. PRIMJENA ZAKONA

17. Apelaciono vijeće je u postupku donošenja ranije presude, a koja je u dijelu primjene blažeg krivičnog zakona, ukinuta naprijed pomenutom Odlukom Ustavnog suda BiH, ispitujući prigovore s tim u vezi, pitanje primjene Krivičnog zakona u ovom predmetu. Nakon uporedne analize odredbe člana 173. KZ BiH i odredbe člana 142. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije³(u daljem tekstu: preuzetog KZ SFRJ), i to prvenstveno sa aspekta tim zakonima propisanih kazni za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva koje je je tim zakonskim odredbama propisano, te imajući u vidu i da je optuženi Eso Macić oglašen krivim da je počinio krivično djelo kao saizvršilac, obzirom da su uvjeti za postojanje saizvršilaštva, strožije određeni u KZ BiH, nego u KZ SFRJ, zaključilo da je za tada optuženog povoljnija primjena KZ BiH, koji zakon je stupio na snagu nakon izvršenja krivičnog djela za koje je optuženi terećen, u odnosu na preuzeti KZ SFRJ koji je važio u vrijeme izvršenja krivičnog djela. Za takav zaključak je u ranijoj presudi bila data iscrpna argumentacija, a koja se ovom prilikom neće ponavljati.

18. Međutim, takva argumentacija očigledno nije prihvaćena od strane Ustavnog suda BiH, koji je osvrćući se na obrazloženje osporene presude Suda BiH u pogledu primjene KZ BiH, kao blažeg zakona, kako to proizilazi iz navedene odluke, najprije, kada je riječ o argumentaciji Suda BiH koja se tiče definisanja pojma saizvršilaštva po jednom i drugom zakonu, pozvao se na zaključak iz svoje odluke Ap 556/12⁴ u kojoj je već ranije razmatrano isto pitanje, te zaključio:

---

³ Uredba sa zakonskom snagom o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije koji je preuzet kao republički zakon za vrijeme neposredne ratne opasnosti ili za vrijeme ratnog stanja (Sl.list RBIH broj 6/92) i Zakon o potvrđivanju uredbi sa zakonskom snagom (Sl. list RBIH broj 13/94); U daljem tekstu: Preuzeti KZ SFRJ

⁴ Pozivanje na odluku Ap 556/12 „U kontekstu navedenog, iako je dakle KZ BiH povoljniji za optužene u pogledu definiranja pojma saizvršilaštva u odnosu na KZ SFRJ, ta okolnost u činjenicama konkretnog slučaja nije imala nikakve posljedice na apelantova prava koje ima prema članu 7. Evropske konvencije. Iz obrazloženja osporenih presuda proizilazi da je utvrđeno da je apelant radnje izvršenja preduzimao kao saizvršilac, u smislu člana 29. KZ BiH, dakle utvrđen je apelantov odlučujući doprinos ostvarenju krivičnog djela, a ta okolnost podrazumjeva da njegove radnje predstavljaju saizvršilačke radnje i prema odredbama KZ SFJR koji zahtijeva samo učestvovanje u radnji izvršenja.“

“Ustavni sud smatra da u navedenim okolnostima odredbe o saizvršilaštvu, suprotno stavu Apelacionog vijeća, ne utječu na pitanje blažeg kažnjavanja apelanta, budući da apelant i prema oba zakona odgovara kao saizvršilac.”

19. Slijedeći ovakav stav iz Odluke Ustavnog suda, kojom je presuda Suda BiH ukinuta „u dijelu primjene blažeg zakona“, a po kojem stavu je za tada optuženog preuzeti KZ SFRJ blaži zakon, te da je retroaktivna primjena KZ BiH bila na štetu optuženog u pogledu izricanja kazne, to je ovo vijeće zaključilo da u konkretnom slučaju treba primjeniti preuzeti KZ SFRJ, kao zakon koji je važio u vrijeme izvršenja krivičnog djela.

20. Stoga, budući da je utvrđeno da je osuđeni djelovao kao saizvršilac, u učinjenju radnji za koje je pravosnažno oglašen krivim, a imajući u vidu naprijed iznesene stavove Ustavnog suda, Apelaciono vijeće je radnje osuđenog Macić Ese kvalifikovalo kao Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, iz člana 142. stav 1. KZSFRJ u vezi sa članom 22. istog zakona.

IV. ODLUKA O KAZNI

21. Imajući u vidu da je vijeće u konkretnom slučaju našlo opravdanom primjenu preuzetog KZ SFRJ, isti je valjalo primjeniti i u postupku odmjeravanja kazne za krivično djelo za koje je utvrđena krivica osuđenog Ese Macića.

22. Prilikom odlučivanja o kazni vijeće je bilo u obavezi kretati se u rasponu kazni koje su propisane odredbom člana 142. preuzetog KZ SFRJ za krivično djelo za koje je Eso Macić oglašen krivim i u skladu sa odredbama kojima su propisana opšta pravila o odmjeravanju kazne (član 41. preuzetog KZ SFRJ), vodeći pri tome računa o svrsi kažnjavanja koja je propisana u članu 33. preuzetog KZ SFRJ. S tim u vezi, vijeće je imalo u vidu da je za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ, zapriječena kazna zatvora u trajanju od najmanje 5 (pet) godina ili smrtna kazna, a kako je u međuvremenu smrtna kazna dokinuta, kao maksimum je bila propisana kazna zatvora od petnaest godina.. Nadalje, u postupku odmjeravanja kazne, vijeće je posebnu pažnju obratilo na sve okolnosti koje mogu biti od uticaja da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti).

23. Stoga se ovo Vijeće kod odmjeravanja kazne osuđenom, prvenstveno rukovodilo navedenim zakonskim minimumom i maksimumom kazne za predmetno krivično djelo, a

pri tome imajući u vidu sve okolnosti koje u konkretnom slučaju utiču da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti).

24. Kao otežavajuće okolnosti, vijeće je cijenilo naročitu brutalnost, surovost i bezobzirnost, iskazanu kod izvršenja krivičnih djela, te upornost osuđenog Macića u preduzimanju navedenih zločina, a koja se ogleda u preduzimanju većeg broja kriminalnih radnji u relativno kratkom vremenskom periodu, broj žrtava prema kojima je preduzimao zabranjene radnje, te i činjenicu da niti u jednom trenutku nije iskazao kajanje ili saosjećanje prema žrtvama zločina.

25. Kao olakšavajuće okolnosti cijenjani su raniji život osuđenog i činjenica da do momenta učinjenja konkretnog krivičnog djela, a niti poslije, nije osuđivan.

26. Cijeneći sve navedeno, a imajući u vidu zakonom propisane granice kažnjavanja za predmetno krivično djelo, svrhu kažnjavanja, te sve okolnosti koje mogu biti od uticaja da kazna bude veća ili manja, a naročito stepen krivične odgovornosti osuđenog, pobude iz kojih je djelo učinjeno, jačinu ugrožavanja ili povrede zaštićenog dobra, okolnosti pod kojima je djelo učinjeno, te lične prilike osuđenog, ovo vijeće je zaključilo da je kazna zatvora od jedanaest godina za učinjeno krivično djelo adekvatna svim tim okolnostima i ličnosti osuđenog kao učinioca te da će se sa istom u cijelosti ostvariti svrha kažnjavanja, i to, ne samo specijalna, nego i generalna prevencija.

27. Apelaciono vijeće nije našlo osnovanim stav branioca da bi kazna zatvora u trajanju dužem od osam godina, predstavljala novu povredu prava osuđenog. Naime, kazna ne može biti izražena prostom matematičkom radnjom i utvrđivanjem navodnog srazmjera između ranije izrečene kazne i moguće kazne unutar zakonskog raspona od 5 do 15 godina. Ovakav metod, kakav predlaže odbrana, ne bi predstavljao individualizaciju kazne koja bi zadovoljila sve principe krivičnog postupka i koja bi bila u skladu sa odredbama člana 33. KZ SFRJ, odnosno ne bi služila svrsi kažnjavanja.

28. Imajući u vidu sve navedeno, valjalo je preinačiti drugostepenu presudu i u pogledu odluke o kazni i odlučiti kao u izreci ove presude, a u koju kaznu se na osnovu člana 50. preuzetog KZ SFRJ ima uračunati vrijeme koje je osuđeni proveo u pritvoru, kao i na izdržavanju kazne po pravomoćnoj presudi.

29. Konačno, ovo Vijeće se nije osvrvalo na navode branioca osuđenog u pogledu navodnih kršenja člana 6. Evropske konvencije, budući da su ti navodi ispitani od strane

Ustavnog suda i da je utvrđeno da nije došlo do povreda navedenog člana Konvencije, a niti ovaj sud uopšte ima mogućnost da vlastite odluke preispituje na način kako odbrana sugeriše.

30. Iz navedenih razloga apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR:

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Pravni savjetnik

SUDIJA

Belma Čano - Sejfović

Mr. Dragomir Vukoje

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.